

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1010/2025
18.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Јелене Дреџун, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр.474/24 од 09.04.2025.године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.310/25 од 29.05.2025.године, у седници већа одржаној дана 18.09.2025. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дреџун, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр.474/24 од 09.04.2025.године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.310/25 од 29.05.2025.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр.474/24 од 09.04.2025.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 86. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци, рачунајући од дана правноснажности пресуде и одређено да ако окривљени прекрши наведену забрану, условна осуда ће се опозвати. На основу члана 261. ЗКП окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на основу члана 264. ЗКП, да ОЈТ-у у Лазаревцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 24.593,70 динара, све у року од петнаест дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.310/25 од 29.05.2025.године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Емила Антонијевића и Јелене Дреџун и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр.474/24 од 09.04.2025.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Дреџун, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање, као и да одреди одлагање извршења правноснажне пресуде.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и нема законом прописан садржај:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног АА-адвокат Јелена Дреџун у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1 ЗКП, односно да се пресуда заснива на доказима на којима се не може заснивати и то на лекарском уверењу КЦС УЦ број 733/24 од 07.05.2024.године, извештају ДЗ Лазаревац од 17.05.2024.године на име ББ, записнику о увиђају саобраћајне незгоде ПС Лазаревац КУ 15883/24 број Си 115-337/24 од 04.04.2024.године и налазу и мишљењу вештака психијатра др Љиљане Божовић од 10.12.2024.године. Међутим, бранилац не наводи због чега су наведени докази непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, закоником о кривичном поступку, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима. У захтеву бранилац даје сопствену оцену садржине наведених доказа и подобност истих да се на основу њих утврђује чињенично стање, истицањем да се настанак лаке телесне повреде код оштећене може утврдити само вештачењем, а не на основу лекарског уверења КЦС УЦ број 733/24 од 07.05.2024.године и извештаја ДЗ Лазаревац од 17.05.2024.године. Бранилац окривљеног истиче и да записник о увиђају саобраћајне незгоде ПС Лазаревац КУ 15883/24 број Си 115-337/24 од 04.04.2024. године са скицом лица места и фотодокументацијом, сами по себи не могу представљати доказ, јер се околности везане за узроке настанка саобраћајне незгоде не могу утврдити без саобраћајно-техничког вештачења од стране вештака саобраћајне струке. Бранилац је оспорила и налаз и мишљење вештака психијатра др Љиљане Божовић од 10.12.2024.године, на

основу ког је утврђено да је окривљени имао 0,67 промила алкохола у крви, са образложењем да вештак-неуропсихијатар није стручан за утврђивање степена алкохолисаности, већ да само може дати мишљење да ли одређени степен алкохолисаности утиче на могућност неког лица да управља возилом, те да вештачењем није утврђено постојање узрочне везе између алкохолисаности окривљеног и наступелих последица. На крају, у захтеву је истакнуто да наведене повреде није отклонио ни другостепени суд, већ је само у образложењу своје пресуде навео да странке нису предложиле вештачења и да је првостепени суд утврдио чињенично стање на основу документације која се налази у списима предмета.

По оцени Врховног суда, иако бранилац окривљеног формално означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, исту образлаже тако што оспорава утврђено чињенично стање и полемиче са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, ценећи садржину изведених доказа, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како повреде одредби чланова 438. став 2. тачка 2) и 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Дреџун, у овом делу оценио недозвољеним.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, у образложењу захтева бранилац не конкретизује у чему се повреда закона састоји, односно не наводи због чега сматра да дело за које се окривљени гони није кривично дело. Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овог суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. С тога је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Јелене Дреџун, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредби члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић